

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 2664

Doknr.
357594

Dato
30-05-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 23. maj 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 2 (ad B 143) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål nr. 2:

"Ministeren bedes kommentere henvendelse af 20. maj 2016 fra Gro Nielsen, Tranbjerg, jf. B 143 - bilag 3."

Svar:

Udvalget har i spørgsmål 2-6 til B 143 bedt mig om at kommentere på fem forskellige henvendelser fra forældre til børn med handicap, som har skrevet til udvalget om de udfordringer, de oplever i hverdagen.

Henvendelserne bekræfter, at nogle forældre til børn med handicap oplever mødet med det offentlige som usammenhængende og ufleksibelt, og at dette giver dem udfordringer med at få hverdagen til at hænge sammen.

Selv om henvendelserne selvfølgelig er forskellige, omhandler de nogle generelle problemstillinger i forhold til tilrettelæggelsen af hjælpen. Jeg vil derfor kommentere samlet og overordnet på disse problemstillinger i denne besvarelse.

Mange af forældrenes frustrationer har udspring i, at barnet har fået tilkendt støtte fra hjælpere fra forskellige offentlige instanser. Forældrene oplever det som ufleksibelt, at der skal bevilges forskellige hjælpere til at løse forskellige opgaver og ønsker i stedet, at den samme hjælper kan følge barnet dagen igennem og yde assistance både i skolen, med praktiske ting og personlig pleje, som ledsager og - hvis der er behov for det – yde sundhedsfaglig assistance i form af respirationshjælp.

Jeg har fuld forståelse for, at det kan opleves som tungt og u hensigtsmæssigt for den enkelte familie, når der er mange hjælpere i spil for at dække barnets behov. Men som jeg også nævnte under førstebehandlingen af forslaget, kan jeg ikke bakke op om en løsning, hvor alle opgaver per definition udføres af én hjælper, som forældrene selv kan råde over uanset det konkrete behov.

For mig er det således helt afgørende, at hjælpen dækker de konkrete behov, barnet har, og at den hjælper, der giver støtten, er fagligt kvalificeret til at løfte opgaverne. I skolen er det for eksempel vigtigt med pædagogiske færdigheder, mens respiratorhjælp skal ydes af en person med sundhedsfaglige kompetencer. Kompetencerne skal bruges målrettet og fornuftigt – både af hensyn til barnet og til den offentlige økonomi.

En stor del af de andre eksempler, forældrene nævner, handler om tilrettelæggelsen af den hjælp, kommunen har tilkendt barnet og familien. Familierne nævner blandt andet udfordringer med at få lov til at lade barnet tage sine hjælpere med over kom-

munegrænser og problemer med, at barnet møder mange forskellige hjælpere, fordi der ofte bruges vikarer.

Også her forstår jeg godt forældrenes frustrationer. Det er dog min vurdering, at disse udfordringer ikke bunder i lovgivningen, men handler om den måde, kommunerne tilrettelægger hjælpen på. Det er derfor ikke noget, jeg som minister kan løse alene.

Men henvendelserne viser jo tydeligt, at nogle forældre til børn med handicap oplever mødet med de offentlige systemer som tungt og vanskeligt. Det er en vigtig problemstilling, og jeg vil gerne se på, hvordan vi kan skabe større sammenhæng i indsatsen. Jeg vil derfor nedsætte en tværgående arbejdsgruppe, som skal se på problemstillingen, afdække gode erfaringer og komme med forslag til løsninger.

De henvendelser, udvalget har fået, vil indgå som en del af afsættet for arbejdsgruppens arbejde. Arbejdsgruppen skal også hente inspiration fra blandt andre Danske Handicaporganisationer og Dansk Socialrådgiverforening, som har tilkendegivet interesse for arbejdet med at forenkle rammerne for indsatsen over for børn med handicap og deres familier.

Jeg vil bede arbejdsgruppen om at afrapportere i foråret 2017.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann